

თუკი სხვა ქვეყანაში „კარგად მოეწყვე“ ,მნიშვნელოვანი არ არის, საკუთარ სამშობლოში ცხოვრობ თუ მის გარეთ

ქვეყნის დატოვება და სხვა გარემოში „კარგად მოწყობა“ თანამედროვე სამყაროში სულ უფრო გავრცელებული მოვლენაა. გლობალიზაციის პირობებში ადამიანებს ეძლევათ შესაძლებლობა, იცხოვრონ იქ, სადაც უკეთეს პირობებს, განათლებას ან კარიერულ პერსპექტივებს ხედავენ. თუმცა ჩნდება მნიშვნელოვანი კითხვა: თუ ადამიანი უცხო ქვეყანაში წარმატებით მოეწყო, მართლაც აღარ აქვს მნიშვნელობა, ცხოვრობს თუ არა საკუთარ სამშობლოში?

ერთი მხრივ, შეიძლება ითქვას, რომ ადამიანის კეთილდღეობა უმთავრესია. თუ ვინმე უცხო ქვეყანაში პოულობს კარგ სამსახურს, სტაბილურ გარემოს და უკეთეს ცხოვრების პირობებს, ბუნებრივია, ის თავს უფრო რეალიზებულად და ბედნიერად იგრძნობს. ასეთ შემთხვევაში გეოგრაფიულ მდებარეობას თითქმის ნაკლები მნიშვნელობა ენიჭება, რადგან თანამედროვე ტექნოლოგიები საშუალებას გვაძლევს, მუდმივად გვქონდეს კავშირი ოჯახთან და კულტურასთან. ამასთანავე, ადამიანი, რომელიც წარმატებას აღწევს საზღვარგარეთ, ხშირად ეხმარება საკუთარ ოჯახს და მოგჯერ ქვეყანასაც ფინანსურად ან გამოცდილების გაზიარებით.

მეორე მხრივ, სამშობლოსთან კავშირი მხოლოდ ფიზიკური ყოფნით არ განისაზღვრება, ის უფრო ღრმა, ემოციური და კულტურული ფენომენია. საკუთარი ენა, ტრადიციები, ისტორია და გარემო მნიშვნელოვან გავლენას ახდენს ადამიანის იდენტობაზე. უცხო ქვეყანაში, მიუხედავად კეთილდღეობისა, ადამიანს ხშირად აკლია ეს შინაგანი კავშირი, რაც მოგჯერ გაუცხოების ან ნოსტალგიის განცდას იწვევს. სამშობლოში ცხოვრება ნიშნავს ყოფნას იმ გარემოში, სადაც ადამიანი სრულად იგრძნობს საკუთარ თავს, რაც ვერანაირი მაგერიალური წარმატებით ვერ ჩანაცვლდება.

გარდა ამისა, არსებობს პასუხისმგებლობის საკითხიც. ადამიანები, რომლებიც გოვებენ საკუთარ ქვეყანას, ხშირად აკლებენ მას საკუთარ პოტენციალს. თუ ყველა ნიჭიერი და შრომისმოყვარე ადამიანი წავა, ქვეყნის განვითარება შეფერხდება. ამ თვალსაზრისით, სამშობლოში დარჩენა და მისი წინსვლისთვის შრომა არა მხოლოდ პირადი, არამედ საზოგადოებრივი ვალდებულებაც შეიძლება იყოს.

შედეგად, შეიძლება ითქვას, რომ მიუხედავად იმისა, რომ უცხო ქვეყანაში „კარგად მოწყობა“ ადამიანს აძლევს კომფორტსა და შესაძლებლობებს, სამშობლოს მნიშვნელობა არ ქრება. ეს საკითხი ინდივიდუალურია და დამოკიდებულია იმაზე, რას ანიჭებს ადამიანი უფრო ღიდ მნიშვნელობას პირად კეთილდღეობას თუ ეროვნულ კავშირსა და პასუხისმგებლობას. საუკეთესო შემთხვევაში კი შესაძლებელია ბალანსის პოვნა, როცა ადამიანი უცხოეთში წარმატებას აღწევს, მაგრამ საკუთარ ფესვებსა და ქვეყანას არ ივიწყებს.